

Indtægter, Men noget ganske andet er Fastslaaen af en vilkaarlig valgt, stigende Skala. Det er blevet sagt, at der er blevet anført gode Grunde for denne. Jeg tilstaar, at jeg har aldrig hørt virkelig overbevisende Grunde derfor. Jeg kan forstaa, at den, der har en stor Indtægt, skal betale mere i Skat end den, der har en lille Indtægt, men han skal betale det i samme Forhold. Men at han skal betale forholdsvis dyrere for de samme Gøder, som Staten yder ham som enhver anden, det forstaar jeg lige saa lidt, som man vilde gøre gældende, at en Mand med store Indtægter skulde betale mere for Æg og Smør og andre saadanne Forbrugsgenstande end en Mand med smaa Indtægter. Jeg har ikke set noget Bevis derfor, og jeg forstaar det ikke paa Forhaand. Men det kan ikke nægtes, at det, som er den store Fare ved den stigende Skala, netop er dens Vilkaarlighed og den Omstændighed, at man, naar man først har indført den, og derefter føler Trang til forøgede Indtægter, saa overmaade let føler sig fristet til at tage dem der, hvor det falder lettest, overfor det lille Mindretal af Befolkningen, som kommer til at svare den forholdsvis store Skatteprocent, ved at forhøje denne yderligere. Men jeg formaar ikke at indse, at dette i Virkeligheden er Lighed for Loven. Jeg kan saaledes ikke paa nogen Maade erkende Rigtigheden af de Indvendinger, som ere blevne gjorte gældende overfor den foreslaaede Formue- og Indkomstskat i den foreliggende Skikkelse; jeg maa tværtimod bestemt gøre gældende, at den ubetinget er at foretrække for den Formue- og Indkomstskat, som hidtil har været foreslaet.

Jeg skal nu til Slutning resumere, hvad det Tilbud altsaa gaar ud paa, som Regering og Landsting ere blevne enige om at forelægge dette høje Ting. Det gaar da først ud paa, at Statskassen af de hidtidige direkte Statsskatter opgiver omtrent det samme Beløb, som fra første Færd er blevet nævnt som det, der formentlig kunde ofres paa en Reform af de direkte Skatter, — noget over $\frac{3}{4}$ Mill. blev der i sin Tid nævnt af Finansminister Lüttichau, jeg har accepteret det samme; her er man gaaet noget yderligere op, indtil omtrent 1

Mill. Af det resterende Beløb af henvend 10 Mill. Kr. skulde dernæst Halvdelen i Stedet for at erlægges af de faste Ejendomme fremtidig fordeles paa hele Befolkningen gennem en almindelig Formue- og Indkomstskat, i hvilken selvfølgelig ogsaa Besidderne af de faste Ejendomme maatte tage den samme Andel som alle andre Samfundsklasser, hvorimod den anden Halvdel skal forblive hvilende paa de faste Ejendomme, men paalignes og opkræves paa en anden Basis end den hidtidige, efter en Værdiberegning i Stedet for efter den hidtidige Hartkornsberegning. Dette Forhold i Skattens Fordeling maa jeg lægge megen Vægt paa og betegne som et væsentligt Punkt i det hele Forslag. Dernæst gaar Staten ind paa, uagtet Reformen kun omfatter de direkte Skatter, allerede nu at give Afkald ogsaa paa det Beløb af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der tidligere er blevet antydet som den Skattelettelser, der ved en Gennemførelse af en Reform af de indirekte Skatter kunde blive Skatteyderne til Del, og dette Beløb af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. vil da komme dem til gode ved at overføres til Kommunerne, særlig til Dækning af egentlig sociale Udgifter. Naar man nu har fastslaaet dette Beløb til $1\frac{1}{2}$ Mill., medens Regeringen havde foreslaet en Beregningsmaade, som tillod en jævn Vækst af dette Beløb, saa kan jeg ikke se en Forbedring, men jeg har i saa Henseende bøjet mig for det andet Tings Ønske. Derimod har Landstinget fastholdt Regeringens Forslag om, at dette Tilskud skal faktisk betyde, at en Del af de sociale Udgifter, som ere af en saadan Karakter, at det er vanskeligt at sige, om de naturligst paahvile Stat eller Kommune, og som Staten derfor ogsaa allerede delvis har paataget sig, nu gaar over paa Staten med det Beløb, der er fastslaaet som Tilskud til Kommunerne. Disse Udgifter ere Udgifter til Skolevæsen, Alderdomsunderstøttelse, Fattigvæsen, Sundhedspleje, Justits- og Politivæsen, kort sagt, den Slags Udgifter, som ligge paa Grænseomraadet, hvor Staten allerede har taget en Del af Udgifterne, og hvor den derfor erkender, at det kan være rimeligt, at den træder yderligere hjælpende til, naar det viser sig, at der er blevet paalagt Kommunerne en større